

βλέπω ὅτι εἶσαι κληρικός· ἀλλ' ὅμως δύναμαι ἴσως νά σ' ἐρωτήσω πῶς διέρχεσαι διὰ τῆς ἐρήμου ταύτης.» — «Ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός, ὑπάγω νά ἴδω τὸν Θεόν.» — «Πρὸς τίνα σκοπὸν;» ἠρώτησεν ὁ ἐξόριστος. «Πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου», εἶπεν ὁ μοναχός. «Καλὲ τότε, εἶπεν ἐκεῖνος, δὲν ἰκετεύεις ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν Θεόν σου νά καταπαύσῃ τὸν ἀνηλεῆ τοῦτον ἄνεμον, ὅστις φαίνεται συνομύσας μετὰ τῶν ἀσπλάγχων φρουρῶν μου ἵνα με βασανίζῃ; Διότι μῆνας ἤδη ὀλοκλήρους κατακαίομαι ἐπὶ τῆς ἄμμου ὑπὸ τοῦ θάλλπου τοῦ ἡλίου· ἐπειράθην ἀπειράκις καὶ πρὸ ὀλίγων ἐτι στιγμῶν νά κατασκευάσω ὑψωμά τι ἐκ τῆς ἄμμου ἵνα μοὶ παρέχῃ σκιάν, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐδέποτε ἐπιτρέπει νά συντελεσθῇ τὸ ἔργον μου· καὶ οὕτω κατατρύχομαι μέχρις οὗ καταστραφῇ ὁ βίος μου.» — «Ἀλλὰ διατί τυραννεῖσαι οὕτως;», ἠρώτησε μετ' οἴκτου ὁ μοναχός. — «Προέλαβον, νομίζω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, νά σοὶ εἰπῶ ὅτι τοῦτο ἀδύνατον νά μάθῃς παρ' ἐμοῦ· ἀλλ' ὕπαγε καὶ δεήθητι ὑπὲρ ἐμοῦ· μάλιστα δ' ἂν ἀπαντήσῃς τοὺς φρουρούς, εἰπὲ ὅτι, διελθὼν ἄνωθεν τοῦ δάσους, οὐδὲ μὲ εἶδες κἀν.» Ὁ μοναχός, ἀποχαιρετίσας αὐτόν, ἀνεχώρησε διαλογιζόμενος καθ' ὁδὸν τὰ περὶ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ἀνθρώπου· ὑπενόησε δ' ὅμως ὅτι μέγα τι ἀδίκημα εἶχε πράξῃ καὶ διὰ τοῦτο ἦτο ἐξωρισμένος εἰς τὴν διακεκαυμένην ἐκείνην Σιθῆριαν. Τοιαῦτα σκεπτόμενος ἐξηκολούθει τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, μέχρις οὗ διέκρινεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁσὶν τινα καὶ ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῇ οἰκίαν καὶ παραπλεύρως τῆς οἰκίας ναΐδιόν τι (capella), ὅπερ ἐσημαίνετο διὰ τοῦ σταυροῦ. Ὁ μοναχός, διερχόμενος δι' ἐκείνης τῆς ὁδοῦ, ἔμαθε παρὰ τοῦ θυρωροῦ ὅτι διέτριβεν ἐκεῖ ἕνεκα τοῦ θέρους βαθύπλουτος ἀνὴρ, ὅστις καθ' ἑκάστην εὐχεται εἰς τὸν Θεὸν νά ἐλαττωθῇ ὁ ἄπειρος πλοῦτος αὐτοῦ· πολλὰ δαπανᾷ ἐλεῶν καὶ εὐεργετῶν, ἀλλ' ὁ πλοῦτος αὐτοῦ αἰωνίως αὐξάνει. «Ἄν γινώσκῃς προσέθηκεν ὁ θυρωρός, τρόπον τινὰ ἐλαττώσεως τοῦ πλούτου, ἀνελθε καὶ ὑπόδειξον εἰς αὐτόν. Θὰ χαρῇ καὶ θὰ σὲ ἀνταμείψῃ μεγάλως.» Ὁ μοναχός εἶπεν ὅτι τοιοῦτον τρόπον θὰ ὑποδείξῃ ἐπιστρέφων μετ' ὀλίγον χρόνον, ἔχων κατὰ νοῦν νά ἐρωτήσῃ καὶ περὶ τούτου τὸν Θεόν. Προχωρήσας δὲ ἀνήρχετο ἤδη εἰς ὄρος τι, ὅπου βλέπει ἕτερον μοναχόν, ἐστηριγμένον εἰς κορμὸν δένδρου καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐκτεινόμενον ὠραῖον οὐράνιον τόξον. Ὁ ἡμέτερος μοναχός, θαμβωθείς ὑπὸ τοῦ κάλλους καὶ τῆς λαμπρότητος ἐκείνου, ἐπλησίαζε μετ' αἰδέσας μετ' ὧν, ὅπως λέγει ὁ Δάντης, ὅτε ὁ ἕτερος μοναχός εἶπε πρὸς αὐτόν: «Ἐγώ, ἀγαπητέ μου ὁπαδέ, εἰμὶ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὃν ἐπεθύμησας νά ἴδῃς· ἔλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν Παράδεισον καὶ ἄγγελος ὑπὸ τὴν μορφήν σου θ' ἀποκριθῇ εἰς ἐκείνους, οἳς ἐνέτυχες καθ' ὁδόν.» Καὶ παρευθὺς ὁ Χριστὸς ἐγένετο ἄφαντος μετὰ τοῦ μοναχοῦ· ἄγγελος δέ, κατελθὼν ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἡμετέρου μοναχοῦ, εἰς μὲν τὸν βαθύπλουτον εἶπεν: «Ἄν θέλῃς νά μειωθῇ ὁ πλοῦτός σου, γενοῦ ἀσεβής», εἰς δὲ τὸν ταλαιπωρούμενον τῆς πεδιάδος: «Ἄν θέλῃς νά παύσῃ ὁ ἄνεμος, δόξασον τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν ξυλοκόπον.» «Ἄν θέλῃς καὶ σὺ ν' ἀποκτήσῃς ἐν

ζῶν, εὐχήθητι νά διπλασιασθῶσι τοῦ γείτονός σου τὰ κτήνη.»

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ὁ κόμης Σαμβώρ ἀπέθανεν οἱ νομιμόφρονες κλαίουσιν ἐκεῖνον ὃν ἀπεκάλουν Ἑρρίκον Ε', οἱ ἀπόγονοι τῶν Σουάνων πενθοῦσι τὸν προσφιλεῖ των ἡγεμόνα καὶ ἡ μελανὴ σημαία κυματίζει ἐπὶ τῆς Βανδέας. Μόλις ὅμως ὁ πρωτότοκος κλάδος τῶν Βουρβόνων ἐσθέσθη ἐν τῇ ἐρημίτῃ Φροσδόρφ καὶ οἱ ἱστορικοὶ πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ εἰσέτι φερέτρου τοῦ ἀναλαμβάνουσι τὴν ἀνοικτήριμονα σμίλην τοῦ ἀνατόμου καὶ ἐπιδίδονται εἰς παντοίας μελέτας ἐπὶ τῆς τύχης τῶν Βουρβονιδῶν. Ἐπαφίνοντες εἰς ἄλλους τὴν φροντίδα νά καυτηριάσωσι τὰ ἔλκη των, περιοριζόμεθα εἰς γενικά τινα συμπεράσματα ἅτινα ἐξάγονται ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας.

Εἶνε ἀξιοσημείωτον ὅτι ἐν τῇ Γαλλίᾳ αἱ βασιλικαὶ οἰκογένειαι κατεδικάσθησαν νά ἐκλίπωσι μᾶλλον διὰ τῆς ἐξαλείψεως τῶν γενεῶν ἢ διὰ τῆς ἐπηρείας τῶν ἐπαναστάσεων. Ἀναδιφῶντες τὴν ἱστορίαν παρατηροῦμεν τῷ ὄντι ὅτι ἀπὸ τοῦ Οὐγὸς Καπέτου μέχρι τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου ὅλοι σχεδὸν οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ἀπώλεσαν τοὺς πρωτοτόκους υἱοὺς των. Ὑπῆρξαν μάλιστα τινες οἵτινες ἔσχον καὶ διαδόχους των, τοὺς ἐγγόνους καὶ διαεγκόνους των ὡς ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΕ'.

Καὶ αἱ τρεῖς δυναστεῖαι αἵτινες διεδέχθησαν ἀλλήλας ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, — ἡ τῶν Καπετιδῶν, ἡ τῶν Βαλοῶ καὶ ἡ τῶν Βουρβόνων — ἐξέλιπον δι' ὁμοίου σχεδὸν τρόπου.

Αἱ δύο πρῶται ἀπεσθέσθησαν ἄνευ ἀρρένων ἀπογόνων μολοντί καὶ αἱ δύο ἀντιπροσωπεύοντο ὑπὸ τριῶν ἀδελφῶν οἵτινες ἐβασίλευσαν ἀλληλοδιαδόχως, ἡ πρώτη ὑπὸ Λουδοβίκου Φιλίππου τοῦ Βραδέως καὶ Καρόλου τοῦ Ὠραίου, ἡ ἑτέρα ὑπὸ Φραγκίσκου Β', Καρόλου Θ' καὶ Ἑρρίκου Γ'. — Ἡ τῶν Βουρβόνων, ἀποδιωχθεῖσα τοῦ θρόνου διὰ τῆς στάσεως τοῦ 1830, ἀποσβέννυται ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ κόμητος Σαμβώρ, οὗ πάππος Κάρολος Ι' ἐβασίλευσε κατόπιν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ' καὶ Λουδοβίκου ΙΗ'. Παρατηρητέον ἐπίσης ἐνταῦθα ὅτι οἱ πρωτότοκοι υἱοὶ τοῦ τε Καρόλου Ι' ὡς καὶ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, ὁ δούξ τοῦ Βερρὺ καὶ ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας, ἀμφοτέρωτεροι χαίροντες μεγίστην δημοτικότητα ἀποθνήσκουσιν ἐκ βιαίου θανάτου. Ἐὰν ἔζων εἴτε ὁ εἰς τὸ 1830 εἴτε ὁ ἕτερος τὸ 1848 οὐδεμία τῶν στάσεων ἐκείνων ἤθελεν ἴσως συμβῆναι καὶ ἡ νεωτέρα ἱστορία θὰ ἐλάμβανεν ὅλως ἄλλοιαν τροπὴν.

Ἐν ἑτὶ — μετὰ τῶν τελευταίων Βουρβονιδῶν καὶ τῶν υστάτων βλαστῶν ἑτέρας τινὸς βασιλικῆς οἰκογενείας οὐχ ἦττον περιωνύμου ἐν τῇ ἱστορίᾳ — τῶν Στουαρτῶν ὑφίσταται μεγάλη ὁμοιότης ἣν πλείστοι ἱστορικοὶ ὑπέδειξαν ἤδη.

Ἀμφότεροι ὅτε Κάρολος Α' καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΣΤ' θύματα ἐπαναστάσεως ἀποθνήσκουσιν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου.

Αἱ ἐπαναστάσεις ἐκεῖναι γινόμεναι καὶ εἰς τὰς δύο χώρας ἐν ὀνόματι τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας ἐπιφέρουσι τὸν

Γαλλίᾳ ἐκεῖνον ὅστις ἀντὶ νὰ ὀνομασθῇ Προστάτης ποιεῖται ἑαυτὸν Αὐτοκράτορα. Εἰς ἀμφοτέρας δὲ τὰς χώρας ἡ παλινόρθωσις αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς ἀπελευθέρωσις. Τὸν Κάρολον Β' διαδέχεται ὁ ἀδελφός του Ἰάκω-

ΕΙΚΩΝ ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

δεσποτισμὸν καὶ καταλήγουσιν ὅπως ὑφαρπασθῇ ἡ ἀνωτάτη ἐξουσία ἐν Ἀγγλίᾳ μὲν ὑπὸ τοῦ Κρόμβελλ, ἐν Γαλλίᾳ δὲ ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου.

Ὁ υἱὸς τοῦ Καρόλου Α' ἀναλαμβάνει κατοχὴν τοῦ θρόνου τοῦ πατρὸς του μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κρόμβελλ.

Ὁ ἀδελφὸς Λουδοβίκου τοῦ ΙΣΤ' ἀντικαθιστᾷ ἐν

βος Β' ἐπίσης δὲ τὸν Λουδοβίκον ΙΗ' διεδέχθη ὁ ἀδελφός του Κάρολος ὁ Ι'.

Καὶ ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος ἐκθρονίζονται ἀντικαθιστώμενοι ὑπὸ συγγενοῦς των, καὶ ἀμφότεροι ἀποθνήσκουσιν ἐν τῇ ἐξορίᾳ,—Ἰάκωβος ὁ Β' ἐν Γαλλίᾳ καὶ Κάρολος ὁ Ι' ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἡ μεγάλη αὕτη ὁμοιότης τῆς τύχης τῶν δύο τούτων οἰκογενειῶν ἐπιστέφεται ὑπὸ τῆς καταπληκτικῆς ἀναλογίας ἣτις ὑφίσταται ἐν τῷ βίῳ τῶν τελευταίων ἀπογόνων τῶν Βουρβόνων καὶ τῶν Στουαρτῶν δηλ. τοῦ κόμητος Σαμβώρ καὶ τοῦ Καρόλου Ἐδουάρδου, καὶ ὁ ἐπελθὼν θάνατος τοῦ ταλαιπώρου Ἑρρίκου Ε'. ὡς ἀποκαλεῖται ἐν τῇ συνειδή-

τοῦ Βουρβωνισμοῦ, τὸ ἀσθενὲς σπινθηροδόλημα τῆς ὁποίας ἠλέκτρισε καὶ ἀφύπνισε καὶ συνεκέντρωσε πρὸς στιγμὴν τὰς ἐλπίδας τῶν θιασωτῶν τοῦ θεοῦ δικαίου καὶ τῆς κληρονομικῆς, βασιλείας ὁ κόμης Σαμβώρ δὲν ἦτο ἔκ τῶν εὐνοουμένων τῆς τύχης, γεννηθεὶς ὑπὸ ἀστερισμὸν δυστυχῆ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ — Ο ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΣΥΡΩΝ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΟΥ ΕΚΤΟΡΟΣ

Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξηπτεν ἱμάντας,
ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἶψας,
μάστιξεν ῥ' ἑλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος, ἀμφὶ δὲ χαῖται
κυάνεαι πίτναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κόνιῃσιν
κεῖτο πάρος χαρίεν.

(Ἰλιάδης X, 396 — 403)

σει τῶν νομιμοφρόνων ὁ κόμης Σαμβώρ, δὲν διέψευσε τὴν ὑφισταμένην ταύτην ὁμοιότητα.

Ἡ γέννησις τοῦ κόμητος Σαμβώρ ὑπῆρξε περιεργὸς παρασχούσα λαβὴν εἰς σχόλια καὶ ὑπονοίας, διότι ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις ἐπτὰ μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του δουκὸς τοῦ Βερρύ.

Ὁ κόμης Σαμβώρ, ἡ ὑστάτη λαμπηδὼν, τοῦ ἀστέρος

Μάτην ὁ Σατωβριὰν ἐκόμιζεν ἐπίτηδες ἐκ τοῦ Ἰορδάνου ἡγιασμένα νάματα, ἐν οἷς ἐβαπτίσθη ὁ νεογνὸς βουρβονιδεὺς, οἱ δὲ Οὐγκὼ καὶ Λαμαρτῖνος ἐχαιρέτιζον ἐν ὕμνοις τὴν γέννησίν του· ὁ δὲ δὺσερως λάτρης τῆς βασιλείας ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἴδῃ τὰ φιλόδοξα ὀνειροπολήματά του πραγματούμενα.

Συναρπασθεὶς ὑπὸ τῆς θυέλλης ἣτις ἐξερράγη τῷ 1830

ἠνδρώθη ἐν τῇ ἐξορίᾳ, πεποιθὼς ὅμως πάντοτε ἐπὶ τὸ μέλλον· τῷ 1843 ἄν ἐλάβεν ἐπισήμως τὴν ἀρχηγίαν τοῦ μοναρχικοῦ κόμματος, τῷ δὲ 1867 ἐκοινοποίησε τὴν περιάλητον ἐκείνην ἐπιστολήν του περὶ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Εὐρώπης ἀπάσης. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι πάντοτε ὁ κόμης ἐν τῇ πολιτικῇ ἐνεργείᾳ του ὑπῆρξεν ἀξιοπρεπὴς καὶ εὐθύς μηδέποτε θελήσας νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν Λαὸν ὑφ' οὗ τὴν εὐνοίαν ἐν τῇ ἀφελείᾳ του ἤλπιζε, καίτοι φθίνοντος τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ὁποίου θρυμματίζονται αἱ γελοῖαι καὶ παράλογοι κοινωνικαὶ διακρίσεις. Τῷ 1883 ὁ κόμης Σαμβώρ μικροῦ δεῖν ἐγένετο βασιλεὺς, ἂν μὴ ἀπέστεργε νὰ δεχθῇ ὡς ἐμβλημα τοῦ τὴν τρίχρουν σημαίαν, ἀντὶ τῆς λευκῆς τῶν προγόνων του, ἣτις ἦτο δι' αὐτὸν ἀπαραίτητος.

Τοιοῦτος ἐν συνοπτικῇ συντομίᾳ ὁ δυσδαίμων βίος τοῦ παρθένου τούτου μνηστῆρος τῆς βασιλείας. Φαίνεται ὅτι ἦτο ἐκ τῶν θνητῶν «ὡν ἡ βασιλεία οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», τούτου δ' ἔνεκα σφαλὲς ἐν ταῖς προσδοκίαις του, ἵνα καταλάβῃ τὴν βασιλείαν τῆς Γαλλίας, δικαιούται ἤδη εὐελπὶς νὰ παραμυθῇται, ὅτι αὐτοῦ ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν! Ἡδὴ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν νομιμοφρόνων διάδοχος τοῦ Σαμβώρ ὁ κόμης τῶν Παρισίων.

K. A. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

'A genoux, à genoux, à genoux sur
la terre où ton père a son père, où
ta mère a sa mère.

Victor Hugo.

Γονυπετεῖτε! ἔφθασεν ἡ ὥρα
καθ' ἣν ὑμνεῖ τὸν πλάστην μας ἡ γῆ·
παρῆλθεν ἡ ἡμέρα μας, καὶ τώρα
νὰ δεηθῶμεν ἔλθετ' ἐν σιγῇ.

Λαμπρὰν τελεῖ πανήγυριν ἡ δύσις
προπέμπουσα τὸν ἥλιον φαιδρά·
ἀπηύδησεν ἀπὸ ζωῆς ἡ φύσις
καὶ κλίνει νῦν ἐν αὐρᾷ δροσερᾷ.

Ἀνέρχονται τὰ μῦρα τῶν ἀνθέων
ὡς προσευχὴ φαιδρά, ἀρμονική,
ἐρυθριᾷ τὸ ῥόδον τὸ ὠραῖον
εἰς φίλημα τῆς αὔρας τὸ γλυκύ.

Ἀκανθουλλίδων ζευγὸς ἐρωμένων
παρὰ τὸ ἀδαμάντινον νερὸν
τινάσσει τὰ πτερὰ χαριτωμένον,
τὸ νᾶμα ρυτιδοῦν τὸ καθαρὸν.

Κ' ἐνῶ ἡ μία λούει τὴν ἑτέραν,
τὰ ῥάμφη των ἐνοῦσ' εἰς ἀσπασμόν·
ποῖός ποτε καθρέπτῃς πιστοτέραν
εἰκότισεν ἀγάπην καὶ δεσμόν;

Τὰ χερουβὶμ ἀπλόνουν τὰ πτερὰ των
γελόντα ὑπὸ τὸ κυανοῦν·
ὦ! σπεύσαντες κ' ἡμεῖς μὲ τ' ἄσματά των
πρὸς τὸν θεὸν ὑψώσωμεν τὸν νοῦν.

Καὶ τίς τολμᾷ ποτε νὰ βεβαιώσῃ
ὑπὸ τοιοῦτον κόσμον ἀγλάν,
ὅτι ὑπάρχουν, πνέουσι καὶ ζωσι
κακοὶ μὴ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν;

Καὶ τί τὴν ὥραν ταύτην δὲν δοξάζει
τὴν χεῖρα ἐξ ἧς ῥέει πᾶν γλυκύ,
ἣτις τὸν κόσμον ἅπαντα σκεπάζει
ὡς ἐνστοργὸς ἀγκάλῃ μητρικῇ;

Τὴν ὥραν ταύτην σθένουνται τὰ μῖση,
γλυκεῖά τις γαλήνη τὴν ψυχὴν
ἐν τῇ παντοῦ γελώσῃ ταύτῃ φύσει
ἀνοίγ' εἰς ἀγνωστάτην προσευχήν.

Ἀπέναντι τοιοῦτου μυστηρίου
πᾶν μῖσος διαλύεται στυγνόν.
τὸ σέλας τὸ ῥοδόχρουν τοῦ ἡλίου
τοῦ φθόνου ἀναιρεῖ τὸ πελιδνόν.

Ἀνάβαιν' εἰς τὸν Πλάστην, προσευχή μου,
καθ' ὅσον δύει τ' ἄστρον τοῦ φωτός,
εὐγνωμοσύνης πλήρης ἡ ψυχὴ μου
σὲ στέλλ' εἰς τὸν πατέρα τοῦ παντός.

Ἰδοὺ ἐγγίζει ἡ μαύρη νύξ ταχεῖα
ὀρθοῦτ' ὁ δολοφόνος βλοσυρός.
ἀνάβαινε, εὐχὴ ἱλαστήρια,
τὴν σκέπην ἐκζητοῦσα τοῦ Πατρός.

Γονυπετεῖτε! ἔφθασεν ἡ ὥρα
καθ' ἣν ὑμνεῖ τὸν Πλάστην μας ἡ γῆ·
παρῆλθεν ἡ ἡμέρα μας καὶ τώρα
νὰ δεηθῶμεν ἔλθετ' ἐν σιγῇ.

Σῦρος, 1875

I. Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ

ΠΕΓΚ—ΣΕΙΝ

(Συνέχεια ἴδε τεῦχος 7^{ον})

IV

Τὴν ἐπομένην ἀπὸ πρωΐας οἱ μουσικοὶ ἀφίκοντο μετὰ τῶν βασταζόντων τὰ φορεῖα. Ὁ γάμος τοῦ Γιαῶ καὶ τῆς Πέγκ—Σεῖν ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὴν συνήθη ἱεροτελεσίαν· εἰ καὶ οὐδὲν ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν μυστήριον, ἐν τούτοις τὰ γοητευτικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Πέγκ—Σεῖν ἔπρεπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ πυκνὸν κάλυμμα.

Μέχρις οὗ φθάσῃ ἡ ἐπίσημος στιγμή ἡ Πέγκ—Σεῖν ἦτο μετὰ τοῦ Γιαῶ καὶ τοῦ Καμ—Σῖ ἐν τῇ κοινῇ τῆς οἰκίας αἰθούσῃ. Ἄνθη τοῦ hibiscus ἀναμεμιγμένα πρὸς μεγάλα φαιόχροα λείρια καὶ πρὸς βαρείας ἐρυθρὰς παιω-